

بررسی تأثیر سطح افشای ریسک بر قرارداد بدهی شرکت‌های پذیرفته‌شده در بورس اوراق بهادار تهران

حمیدرضا عزیزی بالاییگلو^a

^a استادیار گروه حسابداری، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد اردبیل، ایران.

چکیده:

افشای اطلاعات و به‌خصوص اطلاعات مربوط به ریسک‌های شرکت، اطلاعات مفیدی را در خصوص ریسک‌های ذاتی در اختیار سرمایه‌گذاران قرار می‌دهد و چنانچه این افشای اطلاعات، محتوای اطلاعاتی داشته باشد، به افزایش درک سرمایه‌گذاران، واکنش آن‌ها و تغییرات قیمت سهام منجر می‌شود. هدف این تحقیق بررسی تأثیر سطح افشای ریسک بر قرارداد بدهی شرکت‌های پذیرفته‌شده در بورس اوراق بهادار تهران می‌باشد که برای دستیابی به این هدف از اطلاعات شرکت‌های پذیرفته‌شده در بورس اوراق بهادار تهران و فرابورس ایران در قلمرو زمانی سال‌های بین ۱۳۹۲ تا ۱۴۰۰ و با استفاده از داده‌های ۱۲۰ شرکت استفاده شده است. داده‌ها به روش پانل دیتا با اثرات ثابت با استفاده از الگوی رگرسیونی چند متغیره تجزیه و تحلیل شد، نتایج به‌دست‌آمده نشان داد که سطح افشای ریسک بر قرارداد بدهی شرکت‌های پذیرفته‌شده در بورس اوراق بهادار تهران تأثیر مستقیم و معناداری دارد بدین ترتیب که با افزایش سطح افشای ریسک قرارداد بدهی نیز بهبود می‌یابد.

کلیدواژه:

سطح افشای ریسک، قرارداد بدهی، شرکت‌های پذیرفته‌شده در بورس اوراق بهادار تهران.

۱-مقدمه:

افشای ریسک، یکسری اطلاعات خاص و خصوصی در مورد شرکت را در اختیار سرمایه‌گذاران قرار می‌دهد و از انباشت اخبار بد در مورد شرکت جلوگیری می‌کند و درنهایت موجب بهبود آگاهی بخشی قیمت سهام شرکت‌ها می‌شود؛ بنابراین با افزایش شفافیت اطلاعات مالی در گزارشگری شرکت‌ها، اطلاعات مربوط و به‌موقع تری درباره شرکت در دسترس سرمایه‌گذاران قرار می‌گیرد.

۲-بیان مسئله:

در ادبیات مالی و حسابداری، ریسک‌پذیری شرکت به‌عنوان ابهامات مرتبط با بازده و جریان نقدی مورد انتظار ناشی از سرمایه‌گذاری تعریف می‌شود، بر پایه این تعریف، ریسک‌گریزی مدیران موجب اتخاذ تصمیمات سرمایه‌گذاری با ریسک پایین و به‌تبع آن عدم پذیرش فرصت‌های سرمایه‌گذاری دارای ریسک و ارزش بالا می‌گردد، در صورت وجود مکانیزم‌های نظارتی قوی، هزینه‌های نمایندگی بین مدیران و مالکان کاهش‌یافته و مدیران ترغیب می‌شوند تا در تمامی پروژه‌های با خالص ارزش فعلی مثبت سرمایه‌گذاری نمایند که این امر موجب افزایش ریسک‌پذیری شرکت می‌گردد (کردستانی و محمدی نسب، ۱۴۰۲).